

LV

LV

LV

EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 28.3.2007
COM(2007) 136 galīgā redakcija

KOMISIJAS PAZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

Politika nevēlamu piezveju samazināšanai un izmetumu novēršanai Eiropas zvejniecībā

{SEC(2007) 380}
{SEC(2007) 381}

KOMISIJAS PAZIŅOJUMS PADOMEI UN EIROPAS PARLAMENTAM

Politika nevēlamu piezveju samazināšanai un izmetumu novēršanai Eiropas zvejniecībā

1. KOPIENAS APŅEMŠANĀS SAMAZINĀT IZMETUMUS

Izmešana — nobeigušos zivju, kas netīši iegūtas piezvejā, pārsviešana pār bortu — ir nopietna Eiropas zvejniecības problēma, kuras risināšanai, kā uzskata Komisija, ir jāklūst par vienu no galvenajām prioritātēm. Šā paziņojuma mērķis ir sākt tādas politikas izstrādi, kas samazinātu nevēlamo piezveju apjomus un pakāpeniski izskaustu izmetumus Eiropas zvejniecībā.

Jauna izmetumu politika samazinās nevēlamās piezvejas, atbalstot uzvedības modeļus un tehnoloģijas, ar kurām novērš nevēlamu piezveju ieguvu. Šādas politikas instrumenti ir izmetumu aizlieguma pakāpeniska ieviešana — būs jāizkrauj visas nozvejotās zivis un vēžveidīgie — un papildu pasākumi, piemēram, zvejas rīku selektīvās darbības pilnveides stimulēšana, prasības par zvejas vietas maiņu un zvejas lieguma noteikšana reālajā laikā.

Īstenošanas pamatprincips ir reglamentēt sākotnējo nozveju, nevis izkrāvumus. Jauno politiku raksturo tas, ka pārvaldības pamatā būs prasības par noteiktiem darbības rezultātiem (maksimālā pieļaujamā ietekme), nevis noteikumi par konkrētu tehnisku risinājumu izmantošanu. Šāda pārvaldība, kuras pamatā ir prasības par rezultātiem, ļaus, kad vien tas iespējams, nozares dalībniekiem pašiem lemt par to, kuri tehniskie risinājumi ir ekonomiski un praktiski iespējami un spēj nodrošināt prasītos rezultātus. Tādā veidā ir būtiski mainījies pieeja kopējās zivsaimniecības politikas īstenošanai.

Komisijas 2002. gada paziņojumā¹ izmetumu samazināšanas nepieciešamība Eiropas zvejniecībā ir atzīta par svarīgu mērķi kopējās zivsaimniecības politikas turpmākajā īstenošanā. Savukārt Padome 2003. gada 3. aprīlī pieņēma secinājumus, kuros tā aicināja Komisiju apzināt šīs problēmas risināšanas veidus un jo īpaši — sadarbībā ar nozares dalībniekiem — veicināt izmēģinājuma projektu īstenošanu izmetumu samazināšanas jomā. Lai arī dažus projektus patiešām īstenoja, un rezultāti bija labi, zvejniecību kopumā tie nav ietekmējuši, un to ietekme uz piezvejas kopapjomu ir nenozīmīga.

Šajā paziņojumā formulēti apspriežamie jautājumi un izklāstīta pieeja, kas veido nevēlamo piezveju samazināšanas un pakāpeniskas izmetumu izskaušanas politikas pamatu. Sīkāka informācija atrodama šim paziņojumam atbilstošajā Komisijas dienestu darba dokumentā².

2. IZMETUMU IETEKME, CĒLOŅI UN APJOMS

FAO definē izmetumus kā „to kopējā organiskā dzīvnieku izcelsmes materiāla daļu nozvejā, kuru jebkāda iemesla dēļ izmet vai izgāž atpakaļ jūrā. Šī daļa neietver augu materiālus un tādus pēcnozvejas atkritumus kā zivju galvas un ķidas. Izmetumi var

¹ COM(2002) 656. Vides aspektā izmetumu jautājums skatīts šādos paziņojumos: COM(2002) 186 un COM(2004) 438.

² Tehniskais pamatojums Komisijas paziņojumam „Politika nevēlamu piezveju samazināšanai un izmetumu novēršanai Eiropas zvejniecībā”. Komisijas dienestu darba dokuments – SEC(2007) 380.

būt dzīvi vai nedzīvi”.³ Izmetumos var būt tādu sugu zivis, kuras tiek komerciāli izmantotas, bet kuras neizkrauj tirgus apsvērumu, ar kvotām paredzētu ierobežojumu vai izkraušanai noteiktā minimālā izmēra dēļ. Saskaņā ar minēto definīciju izmetumos var būt arī jebkādi citi organismi, kas nozvejoti netīši, piemēram, citu sugu (ne mērķsugu) zivis, vēžveidīgie, gliemji, jūras zīdītāji un jūras putni.

Nevēlamu piezveju gūšanai un vēlākajai to izmešanai daudzējādā ziņā ir negatīva ietekme. Gūstot nevēlamas piezvejas, tiek izniekoti sabiedrības resursi. Nozvejojot mērķsugu zivju mazulus, tiek samazinātas šo sugu nozvejas iespējas un arī nārsta bara biomasa turpmākajiem gadiem, jo nozvejotie zivju mazuli nenārstos. Izmetot pieaugušas mērķsugu zivis, rodas atkritumi, un tūlīt samazinās nārsta bara biomasa attiecīgajā krājumā. Nozvejojot un izmetot konkrētās zvejas mērķsugām nepiederīgas zivis, vēžveidīgos, jūras putnus vai jūras zīdītājus, tiek radīta lieka negatīva ietekme uz jūras ekosistēmu, jo ekosistēmas darbībai un bioloģiskajai daudzveidībai nodara kaitējumu, vienlaikus neradot nekādu labumu sabiedrībai. Noteikti jūras organismi, tostarp atsevišķas haizivju un rajū sugas, ir ļoti jutīgas pret zvejas ietekmi, kuras rezultātā to skaits var bīstami sarukt pat tad, ja tās tiek nozvejotas tikai kā nevēlama piezveja. Šādos gadījumos arī dažu īpatņu netīšai nonāvēšanai var būt izšķirīga nozīme no bioloģiskās daudzveidības viedokļa. Nevēlamu piezveju izmešana atpakaļ jūrā problēmu nemazina, jo pēc notveršanas un atpakaļatlaišanas izdzīvos tikai ļoti nedaudzas zivis un vēžveidīgie.

Jūras organismu nozvejas izmet ekonomisku apsvērumu un/vai kādu spēkā esošo noteikumu dēļ.

Daudzu veidu zvejā pastāv nozīmīgi ekonomiski stimuli zivis izmest, lai maksimāli palielinātu izkrāvuma vērtību, jeb veikt tā sauktos atlasījumus, jo īpaši tad, ja zivju dažādaizs izmērs un kvalitāte atbilst dažādām tirgus cenām vai ja kopā nozvejo sugas, kuru tirgus vērtība ir ļoti atšķirīga. Turklāt var būt tā, ka dažu organismu vērtība ir zema vai ka tā nekad nav tikusi noteikta, jo neeksistē šo organismu tirgus. Tomēr pat tad, ja tirgus ir, apsaimniekot glabāšanas telpas un tajās turēt uz kuģa visus pārdodamos nozvejotos organismus, ja tajā pašā laikā priekšroku varētu dot augstvērtīgiem organismiem, ir dārgi un var radīt ievērojamus ekonomiskus zaudējumus.

Daži patlaban izmantotie reglamentējošie instrumenti neizbēgami ir iemesls izmetumiem. KPN kā galvenais pārvaldības instruments jauktu sugu zvejā rada izmetumus tad, ja nozveju veido sugas, no kurām dažām kvota jau ir pilnībā izmantota, bet citām — nav. Arī minimālā izkrāvumu izmēra noteikšana ir iemesls izmetumiem, jo īpaši tad, kad jauktu sugu zvejā nozvejo pieaugušas zivis, kuru izmērs dažādām sugām ievērojami atšķiras.

Kopš 2002. gada atbilstīgi Datu vākšanas regulai notiek sistemātiska datu vākšana par izmetumiem Eiropas zvejniecībā. Zivsaimniecības zinātnisko, tehnisko un ekonomisko jautājumu komiteja (ZZTEK), pamatojoties uz 2003.–2005. gada datiem, ir sagatavojusi provizorisku pārskatu⁴ par izmetumu apjomu. Parastajā bentisko sugu zvejā izmetumu apjoms atkarībā no zvejas veida ir 20–60 % no nozvejas svara. Mencu zvejā Baltijas jūrā izmetumu apjoms tiek uzskatīts par nelielu.

---

³ *FAO Fisheries Technical Paper 339 (1994); FAO Fisheries Report 547 (1996); FAO Fisheries Technical Paper 470 (2005).*

⁴ Izmetumi ES flotē. Zivsaimniecības zinātnisko, tehnisko un ekonomisko jautājumu komitejas ziņojums. Komisijas dienestu darba dokuments – http://ec.europa.eu/fisheries/legislation/reports_en.htm.

Ziemeļjūrā, zvejojot ar rāmja trali, izmet 40–60 % nozvejas, bet, zvejojot ar grunts trali, izmetumu apjoms ir aptuveni 40 %. Apgabalos uz rietumiem no Britu salām, zvejojot ar grunts tralēšanas rīkiem, izmet 20–40 % nozvejas. Kopienas dienvidu daļās ūdeņos Atlantijas okeānā, zvejojot ar rāmju tīkliem un žaunu tīkliem, izmetumu apjoms nepārsniedz 20 %, bet, zvejojot ar grunts tralēšanas rīkiem, izmet 30–60 % nozvejas. Pieejamie dati neaptver visus zvejas veidus un sugas, un ne vienmēr tie ir reprezentatīvi. Tāpēc ZZTEK nebija iespējams novērtēt izmetumu kopējo absolūto apjomu Eiropas zvejniecībā. Atbilstoši aptuveni novērtējumiem, kas izdarīti, pamatojoties uz agrākiem pētījumiem⁵, 20. gadsimta 90. gados Ziemeļjūrā izmetumu apjoms bija 500 000–880 000 tonnas, un visvairāk izmetumu bija no kuģiem, kas ar rāmja trali zvejo jūras mēles, Norvēģijas omāra zvejas traleriem un — atsevišķos gados — bentisko sugu zvejas traleriem.

3. PASĀKUMI IZMETUMU AIZLIEGUMA PAKĀPENISKAI IEVIEŠANAI UN NEVĒLAMU PIEZVEJU SAMAZINĀŠANAI

Attiecībā uz dažu veidu zveju Norvēģijā, Islandē, Kanādā un Jaunzēlandē, līdz ar citiem pasākumiem nosakot komerciālās zvejas sugu izmetumu aizliegumu, tiek īstenota nevēlamu piezveju samazināšanas politika. Gūtā pieredze gan lielākoties attiecas uz tādu veidu zveju, kurā mērksuga ir tikai viena, un tāpēc tajā neatspoguļojas ar jauktu sugu zveju saistītās grūtības. Atsevišķu veidu zvejā Kopienā (piemēram, dažādu pelaģisko sugu zvejā) ir iespējams izvēlēties vienu mērksugu, un tāpēc var izmantot starptautisko pieredzi. Tomēr bentisko sugu zvejā Kopienā itin bieži mērksugas ir vairākas, un šādā gadījumā starptautisko pieredzi izmantot nevar.

Tāpēc, lai samazinātu nevēlamo piezveju apjomus un pakāpeniski izskaustu izmetumus Eiropas zvejniecībā, vienlaikus jāizmanto vairāki instrumenti.

Jaunas izmetumu politikas mērķis ir pārtraukt izmešanas praksi. ES ūdeņos to nodrošinās pakāpeniski, vienā gadījumā pēc otra konkrēta veida zvejai piemērojot īpaši tai izstrādātu plānu, kurā paredzēts izmetumu aizliegums un papildu pasākumi piezvejas apjoma samazināšanai. Vienlaikus Kопiena atbalstīs reģionālo zivsaimniecības pārvaldības organizāciju iniciatīvas izmetumu izskaušanas jomā.

Izmetumu aizliegums attieksies uz visām zivīm un vēžveidīgajiem. Izņēmumi pieļaujami vienīgi tad, ja ir nepārprotami pierādīts, ka ilgtermiņā izdzīvo liela daļa konkrētas sugas pārstāvju, kas atlaisti atpakaļ jūrā konkrēta veida zvejā.

---

⁵ Apkopojums sniegts ziņojumā *FAO Fisheries Technical Paper 470* (2005).

Spēkā esošie pārvaldības pasākumi, kas patlaban mudina uz nozvejas daļēju izmešanu jauktu sugu zvejā, ir jāpārskata un to piemērošana jāmaina tā, lai šādu pamudinājumu mazinātu vai pilnībā novērstu. Ja KPN jauktu sugu zvejā piemēros bez papildu pasākumiem zvejas piepūles kontrolei un kamēr vien nozvejā būs sugas, kurām atbilstošie limiti vēl nav pilnībā apgūti, tiks veicināta arī tādu sugu zvejošana, kurām noteiktos limitus kuģis jau ir pilnībā apguvis. Tāpēc KPN jāpiemēro kopā ar zvejas piepūli ierobežojošiem pasākumiem, lai zveju pārtrauktu tad, kad atlikušas vien dažas sugas, attiecībā uz kurām kuģim noteiktie limiti nav pilnībā apgūti. Turklāt attiecībā uz jauktu sugu zveju var būt vajadzīgs izstrādāt noteiktus elastības mehānismus un limitu tālāknodošanas kārtību.

Minimālie izkraušanas izmēri patlaban nozīmē to, ka neatbilstoša lieluma zivis kuģim ir jāizmet. Ieviešot prasību izkraut visas nozvejotās zivis, to mazuļus pret specializēto zveju aizsargās tas, ka nelikumīga būs nevis šādu zivju izkraušana, bet gan pārdošana, jo tiks noteikti minimālie izmēri tirdzniecībai ar cilvēka patēriņam paredzētām zivīm.

Lai samazinātu nevēlamu piezveju apjomus un izskaustu izmetumus, var izmantot arī citus KZP instrumentus un papildu pasākumus. Minētie instrumenti ir selektīvo zvejas rīku izveides un izmantošanas rosināšana, zvejas lieguma noteikšana reālajā laikā, prasība par zvejas vietas maiņu, kuģim noteikto limitu elastīgums, maksas noteikšana par nevēlamām piezvejām un šādu nevēlamu piezveju atsavināšana.

Visefektīvākais līdzeklis, kā panākt reālu darbu pie nevēlamu piezveju apjoma samazināšanas, ir izmetumu aizliegums. Izmetumu aizliegums nevēlamu piezveju gūšanu saista ar izmaksām, un tādējādi stimulēs tādu metožu un paņēmieni izstrādi, ar kuriem tiks nozvejots mazāks daudzums nevajadzīgu zivju. Izmetumu aizliegums apvienojumā ar papildu pasākumiem, piemēram, ar zvejas lieguma noteikšanu reālajā laikā un prasību par zvejas vietas maiņu, vienlaikus motivē izvairīties no piezvejas gūšanas un palīdz rast veidus, kā to izdarīt.

Tā vietā, lai paredzētu daudzus sīki izstrādātus tehniskus noteikumus, tiks izmantota pieeja, kuras pamatā ir zvejas darbību maksimālās pieļaujamās ietekmes jēdziens. Zvejas negatīvā ietekme, kurai jāsamazinās šīs politikas īstenošanas rezultātā, ir jūras organismu nevajadzīga nonāvēšana zvejojot. Katra atsevišķa veida zvejā tiks noteikta maksimālā pieļaujamā piezveja, ko veido pārdošanai nederīgi jūras organismi, to mazuļi un papildus noteiktajam limitam nozvejotie daudzumi. Sākotnēji šādas piezvejas apjoma samazinājumu noteiks, pamatojoties uz pašreizējo stāvokli, un samazināšanu pakāpeniski turpinās, lai stimulētu tādu tehnisku risinājumu un zvejas prakses pielāgojumu izstrādi, kas ļautu izvairīties no nevēlamu piezveju ieguves.

Tādējādi šīs iniciatīvas galvenā doma ir pakāpeniski izskaust izmetumus un būtiski samazināt nevēlamu piezveju apjomus, izmantojot pārvaldības instrumentus, ar kuriem definē prasītos rezultātus, nevis to sasniegšanas līdzekļus. Šāda pieeja ievērojami atšķiras no līdzšinējās zivsaimniecības pārvaldības Eiropā. Ievērojot šo pieeju, sīki izstrādāti noteikumi par zvejas rīkiem un zvejas metodēm tiek aizstāti ar prasību sasniegt konkrētus rezultātus (maksimālā pieļaujamā piezveja), un zvejniecības jomas dalībniekiem pašiem jāizvēlas risinājumi, kas vislabāk atbilst praktiskajai un ekonomiskajai situācijai zvejniecībā. Tādā veidā šī pieeja paredz aktīvu zvejniecības jomas dalībnieku iesaistīšanos, jo tiem būs jārisina gan tehniskie jautājumi, gan citas ar īstenošanu saistītas problēmas. Prasība izkraut visas zivis nozīmē to, ka reizumis tiks izkrautas papildus noteiktajam limitam nozvejotas vai minimālajam tirgus izmēram neatbilstošas zivis. Jāizlemj, vai šīs izkrautās piezvejas jāatskaita no kuģim noteiktajiem limitiem un vai nozvejas limitu sistēma jāgroza, lai tajā iekļautu arī piezvejas. Turklāt jāapsver, kā rīkoties ar šādām piezvejām: vai tās pārdot lietošanai pārtikā, izmantojot parastās tirgus sistēmas (ja piezvejas atbilst vismaz minimālajam tirgus izmēram), vai nodot pārstrādei zivju miltos vai zivju eļļā vai cita veida pārstrādei. Jāizlemj, vai un cik lielu daļu ieņēmumu, kas gūti no šādas pārdošanas, varētu atvēlēt to jauno izdevumu segšanai, kas zvejniekiem vai valsts iestādēm radušies, īstenojot ar izmešanas aizliegumu saistītus pasākumus.

4. UZRAUDZĪBA UN KONTROLE

Ņemot vērā spēcīgos ekonomiskos stimulus, kas veicina nozvejas daļēju izmešanu, domājams, ka piezvejas apjoma samazināšanas politika, kuru ievieš kopā ar izmetumu aizliegumu, izmešanas praksi uzreiz nepārtrauks, jo īpaši tad, ja noteikumu izpilde ir nepietiekama un ja izmešanas juridiskās sekas nav samērojamas ar tūlītējo ekonomisko ieguvumu. Tāpēc Komisija uzskata, ka noteikumu izpilde ir primārs šīs politikas īstenošanas aspekts. Komisija ierosinās ar piezveju saistītus pārvaldības pasākumus, kuru uzraudzības sistēmas ir praktiski īstenojamas un kuri neprasa lielas izmaksas. Izmešana nav viegli pamanāma tad, kad to veic, un jau notikušas izmešanas faktu ir sarežģīti dokumentēt. Tāpēc var teikt, ka izmetumu aizliegumu ir neiespējami ieviest pilnībā un ka nav iespējams izskaust visus nelikumīgos izmetumus. Tomēr pozitīvu rezultātu var panākt tad, ja pietiekami liela daļa zvejnieku maina veidu, kādā viņi strādā (selektīvāki zvejas rīki, kuģa iziešana no apgabaliem, kuros piezvejas ir pārāk lielas), vai nu tādēļ, lai ievērotu izmetumu aizliegumu, vai tāpēc, ka noteikumu izpildes sistēma paredz pietiekami bargus sodus šo noteikumu nepildītājiem.

Noteikumu izpildes nodrošināšanā liela nozīme būs novērotāju programmām. Tomēr tās nevar kļūt par universālu risinājumu, jo šādas programmas ir dārgas, it sevišķi mazu vai vidēju kuģu gadījumā, ja to skaits ir liels. Kā liecina izmetumu aizliegumu ieviešušo valstu pieredze, novērotāju programmas ir obligāta noteikumu izpildes sistēmas daļa, un šai sistēmai jāietver vismaz:

- individuālu kuģu veikto izkrāvumu rūpīga uzraudzība apvienojumā ar sistemātisku analīzi, kurā detalizētus nozvejas un izkrāvumu datus salīdzina ar datiem, ko savākuši novērotāji uz kuģiem (ja nav iespējams izvietot šādus novērotājus uz visiem zvejas kuģiem);
- elektronisko zvejas žurnālu programmas, kas paredz praktiski reālajā laikā ziņot par nozvejas sugu sastāvu, jo īpaši tad, ja izskata iespēju par zvejas lieguma noteikšanu reālajā laikā konkrētos apgabalos;
- zvejas rīku lietojuma uzraudzība un kontrole;
- ieinteresēto aprindu iesaistīšanās un sadarbība.

Rūpīgi jāuzrauga arī tādas nozvejas, kas zvejas kuģim jāizkrauj, bet ko nevar pārdot (piemēram, tāpēc, ka zivis neatbilst minimālajam tirgus izmēram, vai tāpēc, ka nozvejots vairāk par noteikto limitu), lai ar šādu uzraudzību nodrošinātu to, ka netiek traucēta likumīgā tirdzniecība un ka zvejas kuģi šīs nozvejas neizmanto neatļautu ienākumu gūšanai.

Piezvejas uzraudzībā un analīzē, lai varētu noteikt zvejas liegumus reālajā laikā, būs jānodrošina pastāvīga visu datu apkopošana un analīze par visām flotēm un jāizveido mehānisms, ar kura palīdzību Kopienas iestādei sazināties ar attiecīgo dalībvalsti jautājumos par zvejas liegumu noteikšanu.

Ja ievieš zināmu elastīgumu kvotu tipa instrumentu izmantošanā, jāparedz arī mehānisms, kas nodrošina to, ka šāds elastīgums visā Kopienā izpaužas līdzīgā veidā.

Jāuzrauga arī šīs politikas mērķu sasniegšana. Galvenais mērķis ir samazināt jūras organismu nevēlamu mirstību. Tāpēc ir svarīgi īstenot zinātniskas programmas, lai veiktu mirstības dinamikas monitoringu atbilstošās jūras organismu populācijās.

5. NEVĒLAMU PIEZVEJU SAMAZINĀŠANAS POLITIKAS SOCIĀLĀ IETEKME UN PĀRMAIŅU STIMULI

Šīs jaunās politikas ekonomiskā un sociālā ietekme būs ļoti atšķirīga atkarībā no specifiskās struktūras un ekonomiskā stāvokļa, kas raksturo konkrētā veida zveju un no tās atkarīgās piekrastes kopienas. Tāpēc ekonomiskās un sociālās ietekmes novērtējumus veiks, gatavojot regulas par konkrēto veidu zveju.

Ļoti vispārīgā skatījumā, pakāpeniski ieviešot izmetumu izskaušanas politiku, īstermiņā varētu pieaugt neto izmaksas un rasties peļņas zaudējumi. Tādas piezvejas apstrāde un glabāšana, kuras vērtība ir zemāka, radīs izmaksas, un ieņēmumi no izkraušanas kopumā būs mazāki. Zvejas liegumu noteikšanas dēļ un ievērojot prasību kuģim mainīt zvejas vietu, iespējams, būs jāzvejo tālākos apgabalos, un tas palielinās zvejas reisa ilgumu, vairāk būs jāmaksā par degvielu. Arī obligātā selektīvo zvejas rīku izmantošana īstermiņā var samazināt zvejas rentabilitāti. Papildu ietekme izpaudīsies tirdzniecības un izplatīšanas sistēmas lejupējos segmentos; tās iemesls būs tādu zivju izkraušana un apstrāde, kuras līdz šim tika izmestas.

Ilgākā laika posmā būs ekonomiski ieguvumi, jo zivju mazuļu piezvejas un papildus noteiktajiem limitiem gūtās nozvejas samazināšanās izpaudīsies kā bagātīgāki krājumi un, attiecīgi, lielākas zvejas iespējas. Turklāt papildus var izveidot tādu produktu tirgus, kas iegūti no nozvejām, kuras līdz šim tika izmestas.

Noteikumu izpildes pasākumi būtu jāpapildina ar stimuliem izvairīties no nevēlamām piezvejām un izmetumiem.

Viens no šādiem iespējamajiem stimuliem ir preferenciāla statusa noteikšana, piemēram, preferenciāla piekļuve zvejas vietām, pamatojoties uz iepriekš reģistrētiem zemiem piezvejas rezultātiem.

Jāizlemj, vai prasītās zvejas metožu un paņēmienu izmaiņas varēs atbalstīt no Eiropas Zivsaimniecības fonda līdzekļiem. Varētu atbalstīt arī alternatīvu lietojumu izstrādi attiecībā uz zivīm, kuras līdz šim tika izmestas, jo īpaši attiecībā uz nenovēršamām piezvejām, kas sastāv no tādu sugu zivīm, kuru komerciālā vērtība ir zema vai kurām nav komerciālas vērtības. Tāpat varētu atbalstīt tādas progresīvas zvejošanas taktikas izstrādi, kurā izmanto informatīvās sistēmas, lai paziņotu flotēm par apgabaliem, kuros ir augsts nevēlamas piezvejas gūšanas risks.

6. TURPMĀKĀ VIRZĪBA

Pamatojoties uz šo dokumentu, 2007. gadā ar dalībvalstīm un ieinteresētajām aprindām tiks apspriesti principi, kurus piemēros, īstenojot politiku pakāpeniskai izmetumu novēršanai un nevēlamu piezveju apjoma samazināšanai Eiropas zvejniecībā. Tiks noteikta secība, kādā jauno politiku piemēros vienam zvejas veidam pēc otra, un izstrādāts īstenošanas plāns. Pēc tam saskaņā ar minēto plānu 2008. gadā sāks izstrādāt un pieņemšanai ierosināt konkrētas regulas.

Visus Kopienā praktizētās zvejas veidus aptverošu noteikumu izstrāde būs pakāpenisks un ilgstošs process.